

Impuls Hradec Králové, Městské kulturní středisko a Divadelní soubor NA TAHU při MKS Červený Kostelec  
a Volné sdružení východočeských divadelníků  
za finančního přispění Královéhradeckého kraje a Ministerstva kultury ČR

## ČERVENÝ KOSTELEC 2016

Divadlo J. K. Tyla 25. - 28. února 2016

Krajská postupová přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla

Počet představení: 11, počet členů hrajících souborů: 174

Lektorský sbor: prof. Jan Císař (předseda), prof. František Laurin,  
Jakub Korčák, Jaromír Vosecký, Regina Szymiková, Michal Zahálka

### PROGRAM:

Pivovarská zahrádka při DS Erben Miletín

Štěpán Hak: VÁZÁNÍ KYTICE

Režie: Martin Hlavatý

U.F.O. Unie Ftipných Osobností

Jindřich Bartoš: DEN BLBEC

Režie: Jindřich Bartoš

Divadelní soubor LOS Libošovice

Vlastimil Peška: BABIČKA V TRENÝRKÁCH

Režie: Jiří Pošepný

Soubor Jiráskova divadla Hronov

Alois Jirásek: VOJNARKA

Režie: Ing. Miroslav Houštěk

DS Symposion Třebechovice pod Orebem

Miloslav Švandrlík: HODINA DUCHŮ

Režie: Jiřina Krtíčková

DS Vrchlický Jaroměř

N. V. Gogol: ŽENITBA

Režie: Jan Sklenář

Vlastenecký Divadelní Spolek VLASTÍK Vrchlabí  
Marie Šolcová, Ivo Farský: SYNOVÉ VELKÉ METALICE  
Režie: Ivo Farský

Adiřadlo Havlíčkův Brod

Milena Štráfeldová: OSAMĚLÉ VEČERY DORY N.

Režie: František Štibor

Divadlo Exil Pardubice

Friedrich Dürrenmatt: PLAY STRINDBERG

Dramaturgie a režie: Kateřina Prouzová

Divadlo Jesličky Josefa Tejkla, Hradec Králové

Yasmina Reza: BŮH MASAŘU

Režie: Josef Jan Kopecký

Divadelní soubor Jirásek Nový Bydžov

Florimond Hervé / Henri Meilhac a Albert Millaud: ALLELUJA,  
SVATÁ NITUŠ!

Úprava a režie: Alexandr Gregar

mezinárodní nesoutěžní projekt Hej, Slované

ČERVENÝ

# D I V A D E L N Í

## VÝSLEDKY:

Lektorský sbor **NOMINOVAL** na celostátní přehlídku amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně:

Soubor Jiráskova divadla Hronov  
Alois Jirásek: **VOJNARKA**  
Režie: Ing. Miroslav Houštěk

Lektorský sbor **DOPORUČIL** na celostátní přehlídku amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně:

Divadlo Jesličky Josefa Tejkla, Hradec Králové  
Yasmina Reza: **BŮH MASAČU**  
Režie: Josef Jan Kopecký

Divadelní soubor Jirásek Nový Bydžov  
Florimond Hervé / Henri Meilhac a Albert Milhaud:  
**ALLELUJA, SVATÁ NITUŠ!**  
Režie: Alexandr Gregar

Lektorský sbor udělil  
**ČESTNÁ UZNÁNÍ:**

- **Štěpánu Hakovi**  
za neotřelý náhled na významného miletinského rodáka v textu **VÁZÁNÍ KYTICE**
- **Veronice Půlpánové**  
za herecký výkon v roli Kristýny v představení **DEN BLBEC**
- **Barboře Peškové**  
za herecký výkon v roli Lucky v představení **DEN BLBEC**
- **Ivanu Krejčímu**  
za scénu k inscenaci **VOJNARKA**
- **Evě Urbancové**  
za herecký výkon v roli Agáty v představení **ŽENITBA**
- **Josefu Horáčkovi**  
za herecký výkon v roli Podkolatova v představení **ŽENITBA**
- **Milanu Hryčkoví**  
za herecký výkon v roli Kočkareva v představení **ŽENITBA**
- **Ivaně Innertové**  
za kostýmy k inscenaci **ŽENITBA**
- **Janu Sklenářovi a kolektivní divadelní techniky**  
za scénu k inscenaci **ŽENITBA**
- **DS Vrchlický Jaroměř**  
za hledání současných podob divadla
- **Aleši Dvořákovi**  
za scénu k inscenaci **PLAY STRINDBERG**

## CENY:

- **Lucii Peterkové**  
za herecký výkon v roli Vojnarky v představení **VOJNARKA**
- **Pavlu Zuzkovi**  
za herecký výkon v roli Jakuba Vojnara v představení **VOJNARKA**
- **Richardu Kašparovi**  
za herecký výkon v roli Antonína Havla v představení **VOJNARKA**
- **Miroslavu Houšťkovi**  
za režii inscenace hry A. Jiráka **VOJNARKA**
- **Vlasteneckému Divadelnímu Spolku VLASTÍK Vrchlabí**  
za osobitý přístup k událostem velikonočního pondělí na Zlatém návrší roku 1913 v Krkonoších v inscenaci **SYNOVÉ VELKÉ METALICE**
- **Lidě Honzové**  
za titulní roli v představení **OSAMĚLÉ VEČERY DORY N.**
- **Alexandru Gregarovi**  
za režii, dramaturgickou úpravu a scénografii inscenace hry **ALLELUJA, SVATÁ NITUŠ!**
- **Pavlině Strnkové a kolektivní souboru**  
za kostýmy k inscenaci hry **ALLELUJA, SVATÁ NITUŠ!**
- **Miroslavu Vobořilovi a Petru Prouzovi**  
za hudební nastudování a aranžmá inscenace hry **ALLELUJA, SVATÁ NITUŠ!**
- **Pavlině Strnkové**  
za herecký a pěvecký výkon v roli Denisy de Flavigny v představení **ALLELUJA, SVATÁ NITUŠ!**
- **Petru Krulišovi**  
za herecký a pěvecký výkon v roli Fernanda de Champlatreux v představení **ALLELUJA, SVATÁ NITUŠ!**

## CENY ZA INSCENACI:

- Souboru Jiráskova divadla Hronov  
za inscenaci hry Aloise Jiráka **VOJNARKA**,  
režie Ing. Miroslav Houštěk
- Divadlu Jesličky Josefa Tejkla, Hradec Králové  
za inscenaci hry Yasminy Rezy **BŮH MASAČU**,  
režie Josef Jan Kopecký
- Divadelnímu spolku Jirásek Nový Bydžov  
za inscenaci hry **ALLELUJA, SVATÁ NITUŠ!**  
autorů Florimond Hervé / Henri Meilhac a Albert  
Milhaud v úpravě a režii Alexandra Gregara



Bůh masakru



Vojnarka

## KOSTELEC ZAČASTÉ AUTORSKÝ

Nebylo všechno divadlo v Červeném Kostelci úžasné, tak to ostatně není nikdy na žádné přehlídce. Bezpochyby obdivuhodnou vlastností většiny kosteleckého programu byl ale fakt, že se východočeští divadelníci zpravidla nevydávají snadnými, osvědčenými cestami. K vidění tak byly inscenace ryze autorských textů, autorské adaptace a dramatizace či pokusy o inscenování tvarů a předloh krajně nesnadných.

V jistém smyslu (a nikoliv v hanlivém smyslu) nejobyčejnější tak byla tentokrát inscenace jindy experimentujícího Josefa Jana Kopeckého, který s herecky skvěle disponovanou čtveřicí z hradeckých Jeslíček nazkoušel známou konverzační komedii Yasminy Rezy *Bůh masakru*. Je to inscenace zdatně postavená, velice dobře hraná, s půvabně minimalistickým výtvarným řešením s dominujícími lustry, které – zavěšené neprakticky nízko – brání v hovoru čtveřici postav sedících kolem konfe-

renčního stolku. Výsledkem je zábavná podívaná, která výrazně staví na nesporném půvabu textu.

Inscenací, která „obyčejně“ interpretuje text, byla i Jiráskova *Vojnarka* v provedení hronovského souboru. Její režisér Miroslav Houštěk v programu píše o „službě autorovi“, ale pozor: to neznamená, že by se nutně držel každého autorova slova a přání (ostatně i kdyby režisér pečlivě realizoval každou autorovu scénickou poznámku, pořád ještě půjde o svěbytnou interpretaci a svěbytnou režii – podobu inscenace totiž do textových pokynů zapsat nelze). Důmyslně (jistě i za dramaturgické spolupráce fundované kritičky Radmily Hrdinové) jej upravuje a krátí tak, aby především zapůsobil klíčový konflikt hry – a ten, jak hronovská inscenace (i díky silným hereckým výkonům v čele s Lucií Peterkovou v titulní roli) dokázala, je stále živý. To je možná patrné i z toho, že na volyňské přehlídce se *Vojnarka* objevila hned ve dvou provedeních a aktuálně se zkouší ve Slováckém divadle v Uherském Hradišti. Zkrátka, Hronovským díky za zážitek i za předvedení, že Jirásek může mít co říct i k dnešku.

Lída Honzová v inscenaci Osamělé večery Dory N



# D I V A D E L N Í



Ženitba, Eva Urbancová (Agáta) a Jarča Bimanová (Tekla)

Odvahu a pružnost prokázal libošovický soubor vedený Jiřím Pošepným, který na poslední chvíli zaskočil se svou inscenací Peškovy *Babičky v trenýrkách*. Inscenace je to barvitá, sytá, s několika skvělými hereckými typy, ale vinou nešikovné předlohy, které se (v rozporu s žánrovými předpoklady převlekové frašky) nedaří tvořit humor z logického jednání postav jednajících pod tlakem, a tak si naopak pomáhá nelogičnostmi, výstřednostmi a svádí k estrádnímu pitvoření. Je to škoda: jinak evidentně zdatný soubor si před sebe položil překážku už volbou titulu.

Jiný nesnadný úkol si vzala herečka Ludmila Honzová s režisérem Františkem Štiborem v podobě celovečerního monodramatu Mileny Štráfaldové *Osamělé večery Dory N.* Původně rozhlasový monolog dcery Boženy Němcové nestrhává dramatickem, spíše chce vyprávět o životě a komplikované duši. Ludmila Honzová je pro takové vyprávění zdatnou interpretkou, charizmatickou vypravěčkou, která umí držet výraz a poradí si i s nástrahami jen zdánlivě komorního jeviště, které vzniklo v kosteleckém kině.

Alleluja, svatá Nituš!  
Pavčina Strnková jako Nituška



Ani jaroměřský soubor nepřistoupil ke své zvolené látce – totiž ke Gogolově *Ženitbě* – tak, jak by to bylo neočekávatelnější a nejsnazší. K režii si přizval herce Klicperova divadla Jana Sklenáře, ten si povolal další výrazné spolupracovníky (mj. skvělého autora scénické hudby Davida Smečku) a společně vytvořili *Ženitbu* jako velké rozmáchlé plátno s mohutnou scénou, kabaretními vstupy padlých žen a řadou odboček a vymyšleností. Bezsporně obdivuhodný počin, jenže na jevišti působí tak nějak zvláště vykonstruovaně – a i přes zdatné obsazení hlavních rolí se někam vytrácí jakási základní komediálnost.

Ještě autorštěji zacházel se svou předlohou soubor z Nového Bydžova, který v režii Saši Gregara připravil adaptaci slavné *Mam'zelle Nitouche* pod názvem *Alleluja, svatá Nituš!* V programu se inscenace titulu je skromně jako „úsporná verze výpravné operety“, ale zrovna úsporně nepůsobí – jen na jevišti vidíme dobrou čtyřicetku účinkujících, a výpravných kostýmů (včetně vzorných uniforem) je tu dokonce ještě víc. Ty by samy o sobě ale nebyly nic platné, kdyby se k nim nepřidal důvtipný přepis (využívající i úpravu Oldřicha Nového a adaptaci Honzy Dvořáka), řada ohromně divadelních nápadů kouzlicích s náznakovou scénou a především několik vynikajících herecko-pěveckých výkonů. Výsledkem je skvostná pocta operetě a zároveň jeden z nej příjemnějších zážitků přehlídky.

Principálka pardubického Exilu Kateřina Prouzová sáhla po Dürrenmattově proslulém *Play Strindberg*, ovšem dost významně do něj autorsky zasáhla. (Jen tak na okraj si dovolím podotknout, že z hlediska autorskoprávní praxe by měl v ideálním případě jakékoliv úpravy jdoucí nad obvyklou míru dramaturgických škrťů schválit autor či jeho agentura – koupě licence sama o sobě neopravňuje dělat s textem úplně cokoliv.) Do hry postavené na ne zcela realistických úsečných dialogích, umísťující psychologicky soubor manželského páru do boxerského ringu, připsala režisérka zcižující rámec založený (pokud jsem to správně pochopil) na tezi, že celý život je hra, kterou hrajeme mnohdy zcela bezohledně s cílem vyhrát. Patrná je tu sympatická potřeba vyjádřit se k problémům života v moderním světě (včetně byznysu, internetu, globalizace atp.), ovšem mně osobně onen rámec přestal záhy říkat něco zřetelně nového – a místo toho ubíral plochu a sílu oné základní rovině. Vzhledem ke zkušeným hráčům Janě Tiché a Aleši Dvořákovi v rolích Alice a Edgara mi to přišlo skoro líto, byl bych si s obyčejným Dürrenmattem v jejich podání vystačil. Přesto se mi pardubický *Play Strindberg* jeví přinejmenším jako obrovsky cenný pokus.

S třebechovickým Symposionem připravila Jiřina Krátková vlastní dramatizaci známých Švandrlíkových hororových povídek pod názvem *Hodina duchů*. Některé povídky se podařilo zdivadelnit slušně, některé tak nějak proplují bez skutečného napětí a pointy – a celek je příjemný, leč jaksí nevzrušivý. Konec konců, s hrůzou – ba i s hrůzou komediální – bývá v divadle totiž přinejmenším

# H R O M A D A

od masového rozšíření filmu. Nic to ale nemění na tom, že energie a jevištní přítomnost Třebechovických je nesmírně přitažlivá. Přesuneme-li se od dramatizací k ryze autorskému divadlu: Jindřich Bartoš coby autor a zároveň (ve spolupráci s Veronikou Půlpánovou) i jako režisér připravil s týnišťskou Unií ftypných osobností další svěží kousek generačního komediálního divadla nazvaný *Den blbec*. Oproti loňskému kabaretu na vztahová témata se tu setkáváme s pokusem vybudovat celistvější tvar – vypráví příběh jednoho dne, během kterého hlavní hrdina dojíždí na momentální indispozici svého anděla strážného. Text by si zasloužil pečlivější, provázanější kompozici, ale rozhodně mu nelze upřít vtip a schopnost postřehnout paradoxy života.

Vrchlabští s autorem a režisérem Ivem Farským sáhli po lokálním námětu a vracejí se ke skutečnému příběhu o tragické smrti Hanče a Vrbaty – vracejí se k němu s humorem, notnou dávkou mystifikace a sympatickou, jaksí nespoutanou energií. Kdyby se člověk na výsledek nazvaný *Synové velké metalice* chtěl dívat přísně, asi by našel nemálo much, ale možná je lepší se na něj přísně nedívat.

Ještě lokálnější téma si vzal autor Štěpán Hak s milétičskou Pivovarskou zahrádkou: samotného K. J. Erbena. Vznik inscenace *Vázání kytice* byl sice podle všeho veden snahou vzdát slavnému rodákovi poctu, osobně jsem si ale nebyl tak docela jistý, co se vlastně chce touhle historkou o literátově zakázaném vztahu se ženou nejlepšího přítele a jeho neslavné roli v katastrofálním požáru města říct. Inscenace, která citlivě slouží textu, by si zasloužila dynamizovat, ovšem jako svébytný literárně-divadelní pokus si bezesporu zaslouží uznání. Mimo jiné i proto, že rozhodně nepostupuje nejsnazší možnou cestou.

Michal Zahálka

## SAŠO, KLOBOUK DOLŮ!

V Červeném Kostelci jsme měli možnost zhlédnout divadelní představení *Alleluja, svatá Nituš!* od divadelního spolku Jirásek Nový Bydžov. Byla to úsporná verze výpravné operety *Mam'zelle Nitouche* v překladu Oldřicha Nového a v dramaturgické úpravě, scénografii a režii Alexandra Gregara. Z představení jsme byli nadšeni. Jednoduchá a variabilní scéna, výborné hudební aranžmá, živá hudba na jevišti, organista místo na varhany hrál na bicí, pěvecké i herecké výkony vyvážené, ze všech vyzařovala radost z tvůrčí práce, prostě paráda. Sašo, klobouk dolů, jak bylo vše dokonale promyšlené, mělo to spád, žádná hluchá místa, zásluhou rychlých přestaveb scény, dokonce i děkovačka byla dobře narežirovaná. Ocenili jsme, když se Jiří Vacek v roli majora chopil houslí a v zá-



Alleluja, svatá Nituš!  
Saša Gregar zaskočil v roli Loriota

věrečné písní doprovodil svojí hrou Pavlínou Strnkovou – Denisu alias Nitušku. Mimochodem, zpívala výborně. Byl to pro nás takový zážitek, že jsme se s ním museli podělit i se čtenáři Hromady.

Oba, Šurka i já, máme k Nitušce zvláštní vztah. Za prvé - můj otec hrál také na varhany jako Célestin, za druhé - Jiří Letenský, herec a dlouhodobý druh Naděždy Chalupové, maminky mé ženy Šurky, hrál Célestina - Floridora v *Redutě* v Brně. Svou roli dokázal odříkat ještě po letech z paměti. Nituška byla jeho srdeční záležitost. Když se dověděl, že tuto operetu nastudoval ochotnický soubor v Hořicích, prohlásil: „Ještě než umřu, bych rád viděl Nitušku v podání ochotníků z Hořic.“ Máme totiž chaloupku v Lukavci u Hořic, na které jsme vždy společně trávili letní prázdniny a dovolenou. V místním hostinci Nitušku sehráli hoříčtí ochotníci při příležitosti sjezdu rodáků 3. 7. 2004, v tu dobu u nás byla na návštěvě dcera Jiřího Letenského Gita Fuchsová s manželem. Přiletěla k nám z Los Angeles, kde v tu dobu pracovala jako generální konzul. Chtěla s tatínkem oslavit jeho narozeniny, tehdy byl již Jiří Letenský na kyslíku, měl astma a do hospody Lucerna jsme ho museli dovézt na invalidním vozíku, o pár dnů později, 19. července, oslavil Jura narozeniny - a 22. 7. zemřel. Jeho sen se splnil.

Vašek a Šurka Novotní z Chrudimi

Program přehlídky uzavřel nesoutěžní divadelní projekt **HEJ SLOVANÉ**, který inicioval a organizoval Vlastimil Klepáček a v němž se spojily soubory z Červeného Kostelce, slovenského Lučence a polského Żabkowice Śląskie (o projektu psal Vlasta Klepáček v Divadelní Hromadě LXXII podzim-zima 2015).

Foto Ivo Mičkal

